

Zaváhal. Ten vandrák, co seděl v baru. Kdyby totiž v baru neseseděl a přišel 29. května do Trojické, užil by si báječný večer ve společnosti jedné kapely a jednoho písničkáře - pokud za osobu takto označenou považujeme člověka vystupujícího s vlastními písničkami. On to totiž je mimo jiné lídr jedné plzeňské kapely. I když lídr také není to pravé ořechové, jak jsme se během večera dozvěděli. Ale hezky postupně.

Poslední úterý v měsíci se konal další pravidelný večer kapely **Lístek**, tentokrát pod záštitou samotného prezidenta republiky. Ten o tom sice nevěděl, ale tím, že mu nedávno vyšla kniha "*Modrá, nikoli zelená planeta*", se patronem koncertu stal jaksi automaticky. Zelený lístek, pardon Lístek, celý večer zahájil několika písničkami, aby zahrál mikrofony pro člověka, se kterým se někteří členové kapely osobně znají ze Zahrady, největšího tramského festivalu.

Míša Leicht

si na ono památné

Míša Leicht v pozadí pánů z Lístku

foto: Katka Esserová ©

seznámení se nevzpomínal, naopak Lístku oznámil, že on si je pamatuje z jiného festivalu. Tam ho tehdy zaujala pracovní písnička Chlap a stroj, shodou okolností poslední skladba úvodního zeleného bloku.

Na dobu do přestávky se pak jeviště zabarvilo do modra v duchu hesla "*Je to dobrý, nebe je modrý*", což je název Míšovy sólové desky, která mu loni v létě vyšla. A tak jsme se samozřejmě dočkali převážně písniček z uvedeného alba, ve kterých se objevovaly nejrůznější bary. Toto slovo bylo díky propagaci Radka Polívky (basáka Lístku) publikem pečlivě hlídáno a na nejedné tváři se při jeho zaslechnutí objevil úsměv. Míša nejen hrál, ale i povídal o svém CD a vyprávěl příběhy předcházející vzniku některých písniček. Vyslechli jsme si tak pár historek z autorova života, které vlastně každý posluchač z jeho skladeb zná, protože jak on sám říká, texty jsou prožité a melodie jednoduché, tedy hratelné. A tak je jen otázkou času, kdy jeho písničky proniknou v širší míře i na nejrůznější sejšny a jamy. V závěru svého bloku Míša přidal dva kousky, které nebyly z jeho dílny - nadčasovou klasiku

Život je jen náhoda

a text Petra Hošťálka zhudebněný Kapitánem Kidem o bouráku zn. Dodge.

Po přestávce se jeviště opět zazelenalo a **Lístek** hrál písničky, které podle jejich slov moc neumějí a tak je skoro nehrají. Musím říct, že jsem nepoznala, že by písničky neuměli a tak jsem si večer užívala a vzpomínala na mé první setkání s Lístkem kdysi před lety ještě s Martinou Spurnou v sestavě. Tehdy mi v hlavě utkvěla

Lucerna

a

Král

. Od té doby, co koncertují v novém složení, se mi vždycky při zmínce o kapele vybaví panova flétna Sylvy Čekalové a hlavně mnohem víc písniček, které jsem si oblíbila a jak se večer chýlil k závěru, obávala se, že většinu z nich dnes neuslyším. Kapela během svého vystoupení prohlásila cosi o tom, že když nebude

Vandrák

, budou hrát až do rána. Jak je zřejmé z úvodu článku, vandrák seděl v baru a tak se mohlo v klidu hrát a zpívat a přidávat a přidávat a ještě přidávat. A protože už muzikantům došly písničky, které neumějí, tak se v tomto závěrečném finále vrátili k těm hranějším a já se tak během koncertu dočkala vlastně skoro všech svých oblíbených, jako např.

Mezi mnou a tebou

,

Oči sametový

nebo

Den pramenů

.

Diváci se stále nemohli nasytit muziky, která tu zazní zase až poslední úterý v září a tak přesto, že na několikrát vyžadovaného Vandraka opravdu nedošlo, tak se po šestém předávku v sále rozsvítilo a lidé se pomalu začali trousit domů.